Στήν ὑπόθεση 228/81,

πού ἔχει ὡς ἀντικείμενο αἴτηση τοῦ Bundesgerichtshof τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας τῆς Γερμανίας πρός τό Δικαστήριο, κατ' ἐφαρμογή τοῦ πρωτοκόλλου τῆς 3ης Ἰουνίου 1971 γιά τήν ἑρμηνεία ἀπό τό Δικαστήριο τῆς συμβάσεως τῆς 27ης Σεπτεμβρίου 1968 γιά τή διεθνῆ δικαιοδοσία καί τήν ἐκτέλεση ἀποφάσεων σέ ἀστικές καί ἐμπορικές ὑποθέσεις, μέ τήν ὁποία ζητεῖται, στό πλαίσιο τῆς Rechtsbeschwerde πού ἠσκήθη ἐνώπιον τοῦ Bundesgerichtshof ἀπό

PENDY PLASTIC PRODUCTS BV, μέ ἕδρα τό Helmond (Κάτω Χῶρες),

αἰτούσης τήν περιαφή τοῦ ἐκτελεστηρίου τύπου
καί ἀσκούσης τήν Rechtsbeschwerde,

κατ' ἀποφάσεως τοῦ Oberlandesgericht τοῦ Düsseldorf, μέ τήν ὁποία ἀπερρίφθη ἡ αἴτησή της περί περιαφῆς τοῦ ἐκτελεστηρίου τύπου ἐπί ἐρήμην ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, τήν ὁποία ἐξέδωσε τό ὁλλανδικό δικαστήριο τοῦ Hertogenbosch

κατά

PLUSPUNKT HANDELSGESELLSCHAFT MBH, μέ ἕδρα τό Neuss (Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας),

καθ' ἧς ἡ αἴτηση περιαφῆς τοῦ ἐκτελεστηρίου τύπου
καί ἡ Rechtsbeschwerde,

ἡ ἔκδοση προδικαστικῆς ἀποφάσεως ὡς πρός τήν ἑρμηνεία τοῦ ἄρθρου 27, περίπτωση 2, τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν σέ συνδυασμό πρός τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 20, παράγραφος 3, τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν καί τοῦ ἄρθρου 15 τῆς συμβάσεως γιά τήν ἐπίδοση καί κοινοποίηση στήν ἀλλοδαπή δικαστικῶν καί ἐξωδίκων ἐγγράφων σέ ἀστικές ἤ ἐμπορικές ὑποθέσεις, ἡ ὁποία ὑπεγράφη στήν Χάγη, στίς 15 Νοεμβρίου 1965 (BGBl. 1977 II, σ. 1453),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμῆμα)

συγκείμενο ἀπό τούς O. Due, πρόεδρο τμήματος, A. Χλωρό καί F. Grévisse, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: G. Reischl
γραμματεύς: J. A. Pompe, βοηθός γραμματεύς

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, ἡ ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας, τά αἰτήματα καθώς καί οἱ ἰσχυρισμοί καί τά ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων, ἔχουν συνοπτικῶς ὡς ἑξῆς:

I — Πραγματικά περιστατικά καί διαδικασία

Μέ ἐρήμην ἀπόφαση τῆς 14ης Σεπτεμβρίου 1979 τό ὁλλανδικό δικαστήριο τοῦ Hertogenbosch ὑπεχρέωσε τήν ἑταιρία Pluspunkt Handelsgesellschaft mbH (ἐφ' ἑξῆς: «Pluspunkt»), τῆς ὁποίας ἡ ἕδρα εὑρίσκεται στό Neuss, στήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας, νά καταβάλει στήν ἑταιρία Pendy Plastic Produkts BV (ἐφ' ἑξῆς: «Pendy»), τῆς ὁποίας ἡ ἕδρα εὑρίσκεται στό Helmond, στίς Κάτω Χῶρες, τό ποσόν τῶν 29 979,25 φιορινίων, πλέον νομίμων τόκων ἀπό τῆς 6ης Δεκεμβρίου 1978 καί δικαστικῶν ἐξόδων μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως, τά ὁποῖα ἀνήρχοντο σέ 1 042,15 φιορίνια.

Ἡ Pendy, ἐπειδή ἤθελε νά ἐκτελέσει τήν ἀπόφαση αὐτή στήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας, ὑπέβαλε αἴτηση περιαφῆς τοῦ ἐκτελεστηρίου τύπου ἐνώπιον τοῦ Landgericht τοῦ Düsseldorf, τό ὁποῖο ἀπέρριψε τήν αἴτησή της· ἡ ἀπόφαση αὐτή ἐπεκυρώθη, κατόπιν ἀσκήσεως ἐφέσεως, ἀπό τό Oberlandesgericht τοῦ Düsseldorf, τό ὁποῖο ἔκρινε ὅτι ἡ περιαφή τοῦ ἐκτελεστηρίου τύπου ἐπί τῆς ὁλλανδικῆς ἐρήμην ἐκδοθείσης ἀποφάσεως ἐξηρτᾶτο ἀπό τήν τήρηση τῶν ἀρχῶν καί διαδικασιῶν πού ὁρίζουν τά ἄρθρα 27, περίπτωση 2, καί 34, παράγραφος 2, τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν, δηλαδή ἀπό τήν ἐπίδοση ἤ τήν κοινοποίηση τοῦ εἰσαγωγικοῦ τῆς δίκης ἐγγράφου στόν ἐναγόμενο.

Ἀπό τήν δικογραφία προκύπτει ὅτι τό εἰσαγωγικό τῆς δίκης ἔγγραφο, τό ὁποῖο ὡδήγησε στήν ὁλλανδική ἐρήμην ἐκδοθεῖσα ἀπόφαση διεβιβάσθη στίς 26 Μαρτίου 1979 στόν εἰσαγγελέα τῶν Κάτω Χωρῶν, πρός κοινοποίηση.

Τό εἰσαγωγικό τῆς δίκης ἔγγραφο καθώς καί ἡ κλήση πρός ἐμφάνιση κατά τήν δικάσιμο ἔπρεπε νά κοινοποιηθοῦν στήν καθ' ἧς, στό Neuss, Kaarster Straße 36.

Ἐπειδή δέν ἦταν δυνατόν νά εὑρεθεῖ ἡ καθ' ἧς στήν ἀνωτέρω διεύθυνση, τό Amtsgericht τοῦ Neuss ἐχορήγησε, στίς 17 Μαΐου 1979, βεβαίωση περί τοῦ ὅτι δέν ἦταν δυνατή ἡ κοινοποίηση τοῦ ἐν λόγω ἐγγράφου, συμφώνως πρός τό ἄρθρο 6, παράγραφος 2, τῆς συμβάσεως τῆς Χάγης τῆς 15ης Νοεμβρίου 1965 γιά τήν ἐπίδοση καί κοινοποίηση στήν ἀλλοδαπή δικαστικῶν καί ἐξωδίκων ἐγγράφων σέ ἀστικές ἤ ἐμπορικές ὑποθέσεις.

Κατόπιν τῆς ἐρημοδικίας τῆς καθ' ἧς Pluspunkt, τό ὁλλανδικό δικαστήριο τοῦ Hertogenbosch μέ μή ὁριστική ἀπόφαση τῆς 8ης Ἰουνίου 1979, ἔταξε στήν αἰτοῦσα, κατ' ἐφαρμογή τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 20, παράγραφοι 2 καί 3, τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν σέ συνδυασμό πρός τό ἄρθρο 15 τῆς συμβάσεως τῆς Χάγης, θέμα ἀποδείξεως περί τοῦ ὅτι ἡ καθ' ἧς εἶχε τήν δυνατότητα νά παραλάβει ἐγκαίρως τήν κλήση ἤ ὅτι, ὅσον ἀφορᾶ τό σημεῖο αὐτό, εἶχε καταβληθεῖ ἡ προσήκουσα ἐπιμέλεια, ὥστε νά δυνηθεῖ νά ἀμυνθεῖ. Ἀνέβαλε τή συζήτηση γιά τίς 20 Ἰουλίου 1979.

Κατά τήν δικάσιμο αὐτή, ἡ αἰτοῦσα προσεκόμισε ἀπόσπασμα τοῦ ἐμπορικοῦ μητρώου καί βεβαίωση τοῦ Amtsgericht τοῦ Neuss, ὅτι ἀπό τά στοιχεῖα πού διαθέτει προκύπτει ὅτι ἡ διεύθυνση τῆς καθ' ἧς ἦταν στήν Kaarster Straße 36.

Ἀφοῦ ἔλαβε ὑπ' ὄψη τά στοιχεῖα αὐτά τό ὁλλανδικό δικαστήριο τοῦ Hertogenbosch

ἐθεώρησε ὅτι ἡ διαβίβαση στήν ὁλλανδική εἰσαγγελική ἀρχή, βάσει τοῦ ἐγγράφου τῆς 26ης Μαρτίου 1979, ἦταν ἐπαρκής καί τήν 14η Σεπτεμβρίου 1979 ἐξέδωσε ἐρήμην ἀπόφαση, ἐπί τῆς ὁποίας ἡ Pendy ἐζήτησε τήν περιαφή τοῦ ἐκτελεστηρίου τύπου ἐνώπιον τῶν γερμανικῶν δικαστηρίων.

Ἡ αἴτηση περιαφῆς τοῦ ἐκτελεστηρίου τύπου πού ὑπέβαλε ἡ Pendy ἀπερρίφθη ἀπό τό Landgericht τοῦ Düsseldorf, τοῦ ὁποίου ἡ ἀπόφαση, κατόπιν ἀσκήσεως ἐφέσεως, ἐπεκυρώθη ἀπό τό Oberlandesgericht τοῦ Düsseldorf.

Τό Oberlandesgericht τοῦ Düsseldorf ἔκρινε ὅτι δυνάμει τοῦ ἄρθρου 27, περίπτωση 2, καί τοῦ ἄρθρου 34, παράγραφος 3, τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν, ἡ περιαφή τοῦ ἐκτελεστηρίου τύπου ἐπί τῆς ὁλλανδικῆς ἐρήμην ἐκδοθείσης ἀποφάσεως ὑπόκειται στόν ἔλεγχο τῆς κοινοποιήσεως τοῦ εἰσαγωγικοῦ τῆς δίκης ἐγγράφου στήν καθ' ἧς ἡ αἴτηση.

Κατά τό Oberlandesgericht, οἱ Κάτω Χῶρες καί ἡ Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας ἔχουν ὑπογράψει τήν σύμβαση τῆς Χάγης τῆς 15ης Νοεμβρίου 1965 καί τά ἔγγραφα θά ἔπρεπε νά κοινοποιηθοῦν στήν καθ' ἧς σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τῆς ἐν λόγω συμβάσεως. Ὅμως, βάσει τῆς βεβαιώσεως, πού ἐχορήγησε τό Amtsgericht τοῦ Neuss, μιά τέτοια κοινοποίηση δέν ἐπραγματοποιήθη, ἐφ' ὅσον δέν ἦταν δυνατόν νά εὑρεθεῖ ἡ καθ' ἧς ἡ αἴτηση περιαφῆς τοῦ ἐκτελεστηρίου τύπου στήν διεύθυνση πού ὑπέδειξε ἡ αἰτοῦσα, ἐπειδή ἡ αἰτοῦσα δέν ἐγνώριζε ὅτι ἡ καθ' ἧς εἶχε ἀλλάξει, τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1979, τήν ἐμπορική της διεύθυνση ἀπό τήν Kaarster Straße 36, στήν Erftstraße 806, πάντοτε στό Neuss.

Κατά τό Oberlandesgericht, ἡ δικονομική ἀρχή τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπερασπίσεως παρεβιάσθη ἐν προκειμένω ἔναντι τῆς Pluspunkt, ἐπειδή ἡ Pendy εἶχε λάβει τελείως ἀπρόσφορα μέτρα γιά νά πληροφορηθεῖ τήν ἐμπορική διεύθυνση τῆς καθ' ἧς καί νά τήν ἀποδείξει ἐνώπιον τοῦ ὁλλανδικοῦ δικαστηρίου· στό γερμανικό ἐμπορικό μητρῶο ἀναφερόταν μόνον ἡ ἕδρα τῆς ἑταιρίας, ἐν προκειμένω τό Neuss, ἡ ὁποία στήν περίπτωση τῆς Pluspunkt δέν εἶχε ἀλλάξει. Ἐπίσης, τό γεγονός ὅτι τό ὁλλανδικό δικαστήριο ἐθεώρησε κανονική τήν κοινοποίηση, δέν ἀρκεῖ νά δικαιολογήσει τήν περιαφή τοῦ ἐκτελεστηρίου τύπου δυνάμει τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν.

Ἡ Pendy ἤσκησε «Rechtsbeschwerde» (ἀναίρεση) ἐνώπιον τοῦ Bundesgerichtshof κατά τῆς ἀποφάσεως τοῦ Oberlandesgericht τοῦ Düsseldorf.

Μέ διάταξη τῆς 8ης Ἰουλίου 1981, τό ὄγδοο τμῆμα τοῦ Bundesgerichtshof ἀπεφάσισε νά ὑποβάλει στό Δικαστήριο τό ἀκόλουθο ἐρώτημα:

«Εἶναι δυνατόν, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 27 περίπτωση 2, τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν νά ἀπορριφθεῖ ἡ αἴτηση περί ἀναγνωρίσεως ἀποφάσεως στήν περίπτωση κατά τήν ὁποία ὁ ἐναγόμενος ἐρημοδίκησε κατά τήν διαδικασία πού διεξήχθη στό κράτος προελεύσεως (ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως) καί τό εἰσαγωγικό ἔγγραφο αὐτῆς τῆς δίκης δέν τοῦ ἐκοινοποιήθη κανονικῶς καί ἐγκαίρως, ὥστε νά δυνηθεῖ νά ἀμυνθεῖ, ἀκόμη καί ὅταν τό δικαστήριο τοῦ κράτους προελεύσεως διεπίστωσε, ὅπως ὁρίζει τό ἄρθρο 20, παράγραφος 3 τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν σέ συνδυασμό πρός τό ἄρθρο 15 τῆς συμβάσεως τῆς Χάγης τῆς 15ης Νοεμβρίου 1965 γιά τήν ἐπίδοση καί κοινοποίηση στήν ἀλλοδαπή δικαστικῶν καί ἐξωδίκων ἐγγράφων σέ ἀστικές ἤ ἐμπορικές ὑποθέσεις, ὅτι ὁ ἐναγόμενος εἶχε τήν δυνατότητα νά παραλάβει ἐγκαίρως τήν κλήση, ὥστε νά δυνηθεῖ νά ἀμυνθεῖ;»

Στό σκεπτικό τῆς διατάξεως περί παραπομπῆς τό Bundesgerichtshof ἐκθέτει ὅτι, βάσει τοῦ ἄρθρου 34, παράγραφος 2, τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν ἡ αἴτηση περιαφῆς τοῦ ἐκτελεστηρίου τύπου εἶναι δυνατόν νά ἀπορριφθεῖ μόνον γιά ἕναν ἀπό τούς λόγους πού προβλέπονται στά ἄρθρα 27 καί 28 τῆς ἐν λόγω συμβάσεως. Τό Bundesgerichtshof κλίνει πρός τήν ἄποψη ὅτι τά ἄρθρα 34, 27 καί 28 τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν καθορίζουν τήν ἁρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου τοῦ κράτους τῆς ἐκτελέ-

σεως νά προβεῖ σέ ἔλεγχο. Ἄν δέν ἀνεγνωρίζετο στά δικαστήρια τοῦ κράτους ἐκτελέσεως, ἡ ἁρμοδιότης νά ἐλέγξουν κατά πόσον, σέ περίπτωση ἐρήμην καταδίκης, τά εἰσαγωγικά τῆς δίκης ἔγγραφα ἔχουν κοινοποιηθεῖ ἐγκαίρως κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 27 τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν, κάθε φορά πού τό δικαστήριο τοῦ κράτους προελεύσεως ἔχει ἐκπληρώσει τό ἀναφερόμενο στό ἄρθρο 20 τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν καθῆκον ἐρεύνης, θά εἶχε καταργηθεῖ σέ μεγάλο βαθμό ἡ ἁρμοδιότης τῶν δικαστηρίων τοῦ κράτους τῆς ἐκτελέσεως, νά προβαίνουν στόν σχετικό ἔλεγχο. Ἐξ ἄλλου, εἶναι δυνατόν νά ὑποστηριχθεῖ ὅτι βάσει τῆς διατυπώσεως τοῦ ἄρθρου 34, παράγραφος 3, τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν, τό ἀποτέλεσμα στό ὁποῖο κατέληξε τό δικαστήριο τοῦ κράτους προελεύσεως βάσει τοῦ ἄρθρου 20 τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν, θά ἔπρεπε νά γίνει δεκτό ἀπό τό δικαστήριο τοῦ κράτους τῆς ἐκτελέσεως χωρίς συμπληρωματικό ἔλεγχο.

Ἡ διάταξη περί παραπομπῆς ἐπρωτοκολλήθη στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 6 Αὐγούστου 1981.

Δυνάμει τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ πρωτοκόλλου τῆς 3ης Ἰουνίου 1971 καί συμφώνως πρός τό ἄρθρο 20 τοῦ Πρωτοκόλλου περί Ὀργανισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου, κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις ἡ κυβέρνηση τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας τῆς Γερμανίας, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν Christof Böhmer, ἡ κυβέρνηση τῆς Ἰταλικῆς Δημοκρατίας, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν Arnaldo Squillante, προϊστάμενο τῆς ὑπηρεσίας διπλωματικῶν διαφορῶν, συνθηκῶν καί νομοθετικῶν θεμάτων, καί ἀπό τόν Ennio Viola, Avvocato dello Stato, ἡ κυβέρνηση τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν R. N. Ricks, Treasury solicitor's Department, καί ἡ Ἐπιτροπή, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν νομικό της σύμβουλο Erich Zimmermann, ἐπικουρούμενο ἀπό τόν Wolf-Dietrich Krause-Ablass, δικηγόρο τοῦ γραφείου τῶν συνεργαζομένων δικηγόρων Bruckhaus, Kreifels, Winkhaus und Lieberknecht, Düsseldorf. Οἱ διάδικοι στήν κυρία δίκη δέν κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις.

Μέ διάταξη τῆς 24ης Μαρτίου 1982, τό Δικαστήριο, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 95, παράγραφοι 1 καί 2, τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας ἀπεφάσισε νά ἀναθέσει τήν ὑπόθεση στό δεύτερο τμῆμα.

II — Περίληψη τῶν γραπτῶν παρατηρήσεων

Κατά τήν γερμανική κυβέρνηση τό ἐρώτημα πού ὑπεβλήθη στό Δικαστήριο ἀφορᾶ τή σχέση μεταξύ τοῦ ἄρθρου 27, περίπτωση 2, καί τοῦ ἄρθρου 20 τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν, τοῦ ὁποίου ἡ παράγραφος 3 ἀντικατεστάθη ἀπό τό ἄρθρο 15 τῆς συμβάσεως τῆς Χάγης, τῆς 15ης Νοεμβρίου 1965.

Ἡ γερμανική κυβέρνηση τονίζει ὅτι μέ τήν ἀπόφαση Klomps κατά Michel τῆς 16ης Ἰουνίου 1981 τό Δικαστήριο ἔκρινε ὅτι πρίν ἀπαντήσει στά ὑποβληθέντα ἐρωτήματα «πρέπει νά τονισθεῖ ὅτι ἡ σύμβαση τῶν Βρυξελλῶν περιέχει, στόν τίτλο II, διατάξεις, οἱ ὁποῖες ρυθμίζουν, εὐθέως καί λεπτομερῶς, τήν ἁρμοδιότητα τῶν δικαστηρίων τοῦ κράτους ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως, ὅπως καί διατάξεις περί τοῦ ἐλέγχου αὐτῆς τῆς ἁρμοδιότητος καί περί τοῦ παραδεκτοῦ. Οἱ διατάξεις αὐτές, οἱ ὁποῖες δεσμεύουν τόν δικαστή τοῦ κράτους ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως, ἀποβλέπουν στήν ἐξασφάλιση τῶν συμφερόντων τῶν ἐναγομένων. Τό γεγονός αὐτό ἐπέτρεψε, ὥστε στό στάδιο τῆς ἀναγνωρίσεως καί τῆς ἐκτελέσεως πού ρυθμίζεται στόν τίτλο III τῆς συμβάσεως, νά διευκολυνθεῖ ἡ ἐλεύθερη κυκλοφορία τῶν ἀποφάσεων ἐντός τῆς Κοινότητος, μέ ἁπλοποίηση τῆς διαδικασίας περιαφῆς τοῦ ἐκτελεστηρίου τύπου καί μείωση τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λόγων, πού δύνανται νά ἀντιταχθοῦν στήν ἀναγνώριση καί ἐκτέλεση τῶν ἀποφάσεων. Στούς ἀνωτέρω λόγους περιλαμβάνεται αὐτός πού βασίζεται στό ἄρθρο 27, περίπτωση 2, τό ὁποῖο μέ μόνο σκοπό τήν προστασία τῶν δικαιωμάτων τῆς ὑπερασπίσεως, προβλέπει τήν ἄρνηση τῆς ἀναγνωρίσεως καί, βάσει

τοῦ ἄρθρου 34, τήν ἄρνηση τῆς ἐκτελέσεως, στήν ἐξαιρετική περίπτωση ὅπου οἱ ἐγγυήσεις πού προβλέπονται ἀπό τήν νομοθεσία τοῦ κράτους ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως καί ἀπο τήν ἴδια τήν σύμβαση δέν ἐπαρκοῦν γιά νά ἐξασφαλίσουν στόν ἐναγόμενο τήν δυνατότητα νά ἀμυνθεῖ ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ τοῦ κράτους ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως».

Τό ἄρθρο 27, περίπτωση 2, τῆς συμβάσεως ἀπευθύνεται στό δικαστήριο τοῦ κράτους, τό ὁποῖο ἐπελήφθη τῆς αἰτήσεως περί ἀναγνωρίσεως καί ἐκτελέσεως καί ὄχι στό δικαστήριο τοῦ κράτους προελεύσεως. Γιά νά ἐξασφαλίσει τήν προστασία τοῦ ἐρημοδικοῦντος ἐναγομένου ἡ ρύθμιση ἀπαιτεῖ τήν ἐγγύηση ὅτι μία ἀπόφαση δέν θά ἐκτελεῖται κατ' αὐτοῦ, παρά μόνον ἄν εἶχε πράγματι τήν δυνατότητα, νά προβάλει, κατά τήν διάρκεια τῆς διαδικασίας ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως, τά μέσα ἀμύνης του.

Κατά τήν γερμανική κυβέρνηση, τό ἄρθρο 27, περίπτωση 2, τῆς συμβάσεως συμπληρώνεται από τά ἄρθρα 46, παράγραφος 2, καί 48 τῆς συμβάσεως, ἀπό τά ὁποῖα προκύπτει ὅτι, ὁ διάδικος πού ζητεῖ τήν ἀναγνώριση ἤ τήν ἐκτέλεση ἐρήμην ἐκδοθείσης ἀποφάσεως πρέπει, συνήθως, νά προσκομίζει, τό πρωτότυπο τοῦ ἐγγράφου, πού ἀποδεικνύει ὅτι τό εἰσαγωγικό τῆς δίκης ἔγγραφο ἐκοινοποιήθη στόν καθ' οὗ.

Δυνάμει τῶν ἄρθρων 27, περίπτωση 2, καί 34, παράγραφος 2, ἐναπόκειται στό δικαστήριο τοῦ κράτους τῆς ἐκτελέσεως νά ἐξακριβώσει, βάσει τῶν ἐν λόγω ἐγγράφων, ἄν ἡ κοινοποίηση ἦταν κανονική καί ἄν ἐπραγματοποιήθη ἐγκαίρως.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν ἐξέταση, ἄν ἡ κοινοποίηση ἔγινε ἐγκαίρως, ἡ γερμανική κυβέρνηση θεωρεῖ ὅτι ὁ δικαστής τοῦ κράτους τῆς ἐκτελέσεως, δέν δεσμεύεται οὔτε ἀπό τίς διατάξεις τοῦ κράτους προελεύσεως, οὔτε ἀπό τίς διατάξεις τοῦ ἐθνικοῦ του δικαίου. Ὀφείλει νά ἐξετάσει ἄν ἡ προθεσμία τήν ὁποία διέθετε ὁ ἐναγόμενος ἦταν de facto ἐπαρκής. Αὐτό εἶναι δυνατόν νά συνεπάγεται ὅτι, παρά τήν κανονική κοινοποίηση, πρέπει νά ἀρνηθεῖ τήν ἀναγνώριση, ἄν ὁ ἐναγόμενος δέν διέθετε πράγματι ἐπαρκῆ προθεσμία γιά νά προετοιμάσει τήν ὑπεράσπισή του.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν ἐξέταση ἄν ἡ κοινοποίηση ἦταν κανονική βάσει τοῦ ἄρθρου 27, περίπτωση 2, τῆς συμβάσεως, φαίνεται ἀποδεκτό ὅτι τό δικαστήριο τοῦ κράτους τῆς ἐκτελέσεως πρέπει νά προβεῖ στήν ἐν λόγω ἐξέταση βάσει τοῦ δικαίου τοῦ κράτους προελεύσεως. Κατά τήν γερμανική κυβέρνηση, τίθεται τό ἐρώτημα, καί αὐτό συνιστᾶ τό κύριο πρόβλημα τῆς παραπομπῆς, ἄν ὁ δικαστής τοῦ κράτους τῆς ἐκτελέσεως εἶναι τελείως ἐλεύθερος κατά τήν ἐξέταση ἤ ἄν δεσμεύεται ἀπό τίς διαπιστώσεις, στίς ὁποῖες ὁ πρῶτος δικαστής κατέληξε βάσει τοῦ ἄρθρου 20 τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν καί σύμφωνα μέ τίς ὁποῖες ἐτηρήθησαν οἱ διατάξεις περί κοινοποιήσεως πού ἰσχύουν στό κράτος προελεύσεως.

Ἡ γερμανική κυβέρνηση θεωρεῖ ὅτι γιά νά ἀπαντηθεῖ τό ἐρώτημα αὐτό πρέπει κυρίως νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ἡ διεθνῶς ἀνεγνωρισμένη ἀρχή, βάσει τῆς ὁποίας, ἡ ἐλευθερία τοῦ δικαστοῦ κατά τήν ἐξέταση τῶν γεγονότων καί ἡ νομική ἐκτίμηση μιᾶς καταστάσεως δέν περιορίζεται, παρά μόνον ὅταν αὐτό προβλέπεται ρητῶς. Ἡ γερμανική κυβέρνηση ἀναφέρει τό παράδειγμα τῆς γερμανοολλανδικῆς συμβάσεως περί ἀναγνωρίσεως καί ἐκτελέσεως, τῆς 30ῆς Αὐγούστου 1962 (BGBl. 1965, μέρος II, σ. 27), τῆς ὁποίας τό ἄρθρο 5, παράγραφος 1, ὁρίζει ὅτι ὁ δικαστής τοῦ κράτους τῆς ἐκτελέσεως δεσμεύεται ἀπό τίς διαπιστώσεις τοῦ πρώτου δικαστοῦ, ὅταν αὐτές ἀφοροῦν τήν ἁρμοδιότητα.

Κατά τήν γερμανική κυβέρνηση, ἐπειδή τό ἄρθρο 27, περίπτωση 2, τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν δέν περιέχει κανέναν περιορισμό τῶν ἁρμοδιοτήτων τοῦ δικαστοῦ τοῦ κράτους τῆς ἐκτελέσεως, ὁ δικαστής αὐτός δέν δεσμεύεται οὔτε ἀπό τίς πραγματικές οὔτε ἀπό τίς νομικές διαπιστώσεις τοῦ δικαστοῦ τοῦ κράτους προελεύσεως.

Ἡ ἑρμηνεία αὐτή ἐπιβεβαιώνεται ἀπό τούς στόχους τῶν διατάξεων τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν καί τῆς συμβάσεως τῆς Χάγης, οἱ ὁποῖες ἐπιδιώκουν τήν προστασία τοῦ ἐναγομένου, ἀναθέτοντας τήν προστασία αὐτή σέ δύο διαφορετικά ὄργανα, τόν

δικαστή τοῦ κράτους προελεύσεως καί τόν δικαστή τοῦ κράτους τῆς ἐκτελέσεως.

Ἄν ὁ δικαστής τοῦ κράτους τῆς ἐκτελέσεως ἐδεσμεύετο ἀπό τίς πραγματικές διαπιστώσεις καί τήν νομική ἐκτίμηση τοῦ πρώτου δικαστοῦ, τό ἄρθρο 27, περίπτωση 2, τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν θά ἔχανε τήν σημασία του καί δέν θά ἐξησφαλίζετο πλέον ὁ σεβασμός τῶν δικαιωμάτων τῆς ὑπερασπίσεως, πού συνιστᾶ ἀρχή δημοσίας τάξεως.

Κατά τήν γερμανική κυβέρνηση ἡ ἐν λόγω ἀρχή δέν εἶναι δυνατόν νά ἀφεθεῖ στήν ἀποκλειστική ἐκτίμηση τοῦ πρώτου δικαστοῦ. Ὁ δικαστής τοῦ κράτους τῆς ἐκτελέσεως ἀποτελεῖ, συνεπῶς, τό ὄργανο πού τόν ἐλέγχει.

Ἡ ἑρμηνεία αὐτή ἐνδυναμώνεται μέ τήν ἀπόφαση τῆς 16ης Ἰουνίου 1981 (Klomps κατά Michel, 166/80, Συλλογή, σ. 1593), μέ τήν ὁποία τό Δικαστήριο ἐδέχθη ὅτι ἀκόμη καί ἄν τό δικαστήριο τοῦ κράτους προελεύσεως ἀνεγνώρισε ρητῶς ὅτι ἡ κοινοποίηση ἦταν κανονική, τό δικαστήριο τοῦ κράτους τῆς ἐκτελέσεως ὀφείλει, 6άσει τοῦ ἄρθρου 27, περίπτωση 2, τῆς συμβάσεως, νά ἐξετάσει ἄν ἡ κοινοποίηση αὐτή ὄντως ἐπραγματοποιήθη ἐγκαίρως.

Ἡ κυβέρνηση τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας τῆς Γερμανίας προτείνει τήν ἑξῆς ἀπάντηση στό ὑποβληθέν ἐρώτημα:

«Ἡ διαπίστωση, στήν ὁποία προέβη ὁ δικαστής τοῦ κράτους προελεύσεως δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 20, παράγραφος 3, τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν σέ συνδυασμό πρός τό ἄρθρο 15 τῆς συμβάσεως τῆς Χάγης γιά τήν ἐπίδοση καί κοινοποίηση, 6άσει τῆς ὁποίας ὁ ἐναγόμενος εἶχε τήν δυνατότητα νά παραλάβει τήν κλήση ἐγκαίρως ὥστε νά δυνηθεῖ νά ἀμυνθεῖ, δέν ἐμποδίζει τόν δικαστή τοῦ κράτους τῆς ἐκτελέσεως νά ἐξακριβώσει ἄν πρέπει νά ἀρνηθεῖ τήν ἀναγνώριση τῆς ἐρήμην ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, πού ἐξεδόθη στό κράτος προελεύσεως δυνάμει τοῦ ἄρθρου 27, περίπτωση 2, τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν.»

Ἡ *κυβέρνηση τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου* τονίζει ὅτι ἡ Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας καί οἱ Κάτω Χῶρες ἐπεκύρωσαν τήν σύμβαση τῆς Χάγης τῆς 15ης Νοεμβρίου 1965. Ὑπ' αὐτές τίς συνθῆκες, τό δικαστήριο πού ἐπελήφθη κατά πρῶτον ὀφείλει, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 20, παράγραφος 3, τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν τῆς 27ης Σεπτεμβρίου 1968, νά ἐφαρμόσει τό ἄρθρο 15 τῆς συμβάσεως τῆς Χάγης καί νά ἐξακριβώσει ἄν ἡ κοινοποίηση ἐπραγματοποιήθη συμφώνως πρός τό ἐν λόγω ἄρθρο.

Στίς παρατηρήσεις της, ἡ κυβέρνηση τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου ἐκκινεῖ ἀπό τήν ὑπόθεση, ἡ ὁποία συνάγεται ἀπό τό κείμενο τοῦ προδικαστικοῦ ἐρωτήματος, ὅτι τό ὁλλανδικό δικαστήριο θεωρεῖ ὅτι εἶχε συμμορφωθεῖ πρός τίς ἀπαιτήσεις πού θέτει τό ἄρθρο 15 τῆς συμβάσεως τῆς Χάγης καί τό ἄρθρο 20 τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν.

Κατά τήν κυβέρνηση τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, μέ τό προδικαστικό ἐρώτημα τίθεται τό ζήτημα, ἄν τό γεγονός ὅτι τό ὁλλανδικό δικαστήριο ἐθεώρησε ὅτι ἡ κοινοποίηση ἦταν κανονική ἐμποδίζει τό γερμανικό δικαστήριο νά ἀρνηθεῖ τήν ἀναγνώριση τῆς ἀποφάσεως δυνάμει τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν.

Τό ἄρθρο 34, παράγραφος 2, τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν ὁρίζει ὅτι ἡ αἴτηση περιαφῆς τοῦ ἐκτελεστηρίου τύπου εἶναι δυνατόν νά ἀπορριφθεῖ μόνον γιά ἕναν ἀπό τούς λόγους πού ἀναφέρονται στά ἄρθρα 27 καί 28. Ὁ λόγος πού ἐφαρμόζεται στήν προκειμένη περίπτωση ἀναφέρεται στό ἄρθρο 27, περίπτωση 2, 6άσει τοῦ ὁποίου μία ἀπόφαση δέν ἀναγνωρίζεται «ἄν τό εἰσαγωγικό ἔγγραφο τῆς δίκης δέν ἔχει ἐπιδοθεῖ στόν ἐρημοδικήσαντα ἐναγόμενο κανονικῶς καί ἐγκαίρως ὥστε νά δυνηθεῖ νά ἀμυνθεῖ».

Κατά τήν κυβέρνηση τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου αὐτή ἡ σαφής διατύπωση ἔχει ὡς συνέπεια, ὅτι τό δικαστήριο πού διεπίστωσε ὅτι ἡ κοινοποίηση δέν εἶναι κανονική ἤ δέν ἐπραγματοποιήθη ἐγκαίρως, ὀφείλει νά ἀρνηθεῖ τήν ἀναγνώριση. Ἕνα

δικαστήριο δέν ἔχει τό δικαίωμα νά παραβλέψει τήν ὑποχρέωση αὐτή παρά μόνο στίς περιπτώσεις πού αὐτή ἀποκλείεται ρητῶς ἤ σιωπηρῶς ἀπό ἄλλες διατάξεις τῆς συμβάσεως. Τό ἄρθρο 27 τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν δέν εἶναι δυνατόν νά ἑρμηνευθεῖ ὑπό τήν ἔννοια ὅτι ἀποκλείει ρητῶς ἤ σιωπηρῶς μία τέτοια ὑποχρέωση. Ἐξ ἄλλου, τίποτε δέν ἐπιτρέπει τήν ὑπόθεση ὅτι τό ἄρθρο 20 ἀποσκοπεῖ στόν περιορισμό τῆς ἁρμοδιότητος, πού τό ἄρθρο 27, περίπτωση 2, ἀναγνωρίζει στόν δικαστή τοῦ κράτους τῆς ἐκτελέσεως.

Κατά τήν κυβέρνηση τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, ἡ ὁποία ἀνεφέρθη στήν ἀπόφαση τῆς 21ης Μαΐου 1980 (Denilauer κατά Couchet Frères, 125/79, Slg. 1980, σ. 1569), δέν εἶναι ὀρθό νά ὑποχρεωθεῖ ὁ δικαστής τοῦ κράτους τῆς ἐκτελέσεως νά ἀναγνωρίσει μία ἀπόφαση, ἄν θεωρεῖ ὅτι τό δικαίωμα ὑπερασπίσεως παρεβιάσθη στό κράτος προελεύσεως.

Ἡ κυβέρνηση τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου ὑποστηρίζει, ἀναφερομένη στό ἔργο τοῦ Droz — Compétence judiciaire et effets des jugements dans le marché commun — Dalloz 1972, ἀριθ. 504-505 — ὅτι σκοπός τοῦ ἄρθρου 27, περίπτωση 2, εἶναι ἡ ἐξασφάλιση τοῦ σεβασμοῦ μιᾶς ἀρχῆς τοῦ φυσικοῦ δικαίου, ἐάσει τῆς ὁποίας μία ἀπόφαση δέν πρέπει νά ἀναγνωρίζεται, ὅταν ὁ ἐναγόμενος δέν εἶχε δυνατότητα νά λάβει γνώση τοῦ περιεχομένου τοῦ κοινοποιηθέντος ἐγγράφου.

Αὐτή ἡ ἄποψη ἐπιβεβαιώνεται ἀπό τόν Jenard, ὁ ὁποῖος στίς σελίδες 44 καί 45 τῆς ἐκθέσεώς του ἐπί τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν (ABl. C 59, 1979) ἀναφέρει: «... ἀκόμη καί ἄν ἡ κοινοποίηση ἦταν κανονική, εἶναι δυνατόν νά μήν ἀναγνωρισθεῖ ἡ ἀπόφαση, ἄν ὁ δικαστής, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀναγνώριση, θεωρεῖ ὅτι τό δικόγραφο δέν περιῆλθε ἐγκαίρως στόν ἐναγόμενο, ὥστε νά τοῦ παρασχεθεῖ ἡ δυνατότης ὑπερασπίσεως». Ἡ κυβέρνηση τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου θεωρεῖ ὅτι a fortiori ἡ ἀπόφαση δέν πρέπει νά ἀναγνωρίζεται, ὅταν, ὅπως στήν προκειμένη περίπτωση, τό εἰσαγωγικό τῆς δίκης ἔγγραφο δέν ἐκοινοποιήθη στόν ἐναγόμενο.

Στό ἐρώτημα πού ὑπέβαλε τό Bundesgerichtshof, προσήκει, ἐπομένως, καταφατική ἀπάντηση.

Κατά τήν *ἰταλική κυβέρνηση*, ἀπό τήν διατύπωση τοῦ ἄρθρου 27, περίπτωση 2, τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν συνάγεται ὅτι ὁ δικαστής κάθε συμβαλλομένου Κράτους μέλους ἔχει ὄχι μόνον τήν ἐξουσία, ἀλλά καί τήν ὑποχρέωση νά μήν ἀναγνωρίσει τήν ἀλλοδαπή ἀπόφαση στίς περιπτώσεις πού προβλέπονται ἀπό τήν ἐν λόγω διάταξη. Ἐπίσης, ὁ δικαστής τοῦ κράτους τῆς ἐκτελέσεως δύναται νά ἐξετάσει, αὐτοτελῶς, ἄν ἡ κοινοποίηση τοῦ εἰσαγωγικοῦ τῆς δίκης ἐγγράφου ἔγινε κανονικῶς καί ἄν ἡ προθεσμία πού παρεσχέθη στόν ἐναγόμενο ἦταν ἐπαρκής γιά νά προετοιμάσει τήν ὑπεράσπισή του.

Ἡ ἰταλική κυβέρνηση θεωρεῖ ὅτι μιά τέτοια ἑρμηνεία τῶν κειμένων ἐπαληθεύεται κυρίως ἀπό τήν ὕπαρξη τοῦ ἄρθρου 34, παράγραφος 3. Ἄν οἱ συντάκτες τῆς συμβάσεως ἔκριναν σκόπιμο νά διευκρινίσουν ὅτι «ἀποκλείεται ἡ ἐπί τῆς οὐσίας ἀναθεώρηση τῆς ἀλλοδαπῆς ἀποφάσεως», a contrario συνάγεται ὅτι ὁ δικαστής τοῦ κράτους τῆς ἐκτελέσεως διαθέτει αὐτοτελῆ ἐξουσία ἐλέγχου, τῆς ὁποίας τό ἀντικείμενο καθορίζεται ἀπό τό ἄρθρο 27, περίπτωση 2, τῆς συμβάσεως.

Ἡ ἀνωτέρω ἑρμηνεία ἐπιβεβαιώνεται, ἐξ ἄλλου, ἀπό τό γεγονός ὅτι ἡ διαδικασία περιαφῆς τοῦ ἐκτελεστηρίου τύπου ἀφορᾶ τήν δημοσία τάξη, δεδομένου ὅτι τό δικαίωμα ὑπερασπίσεως συνιστᾶ θεμελιῶδες, ἀπαραβίαστο καί ἱερό δικαίωμα, τό ὁποῖο συνεπάγεται τό δικαίωμα τοῦ ἐναγομένου νά διαθέτει τόν ἀναγκαῖο χρόνο καί διευκολύνσεις γιά τήν προετοιμασία τῆς ἀμύνης του (ἄρθρα 7 καί 8 τῆς οἰκουμενικῆς διακηρύξεως τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου πού ἐψηφίσθη ἀπό τήν γενική συνέλευση τοῦ ΟΗΕ στίς 10 Δεκεμβρίου 1948· ἄρθρο 6 τῆς συμβάσεως προστασίας τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καί περί τῶν θεμελιωδῶν ἐλευθεριῶν, πού ὑπεγράφη στήν Ρώμη, στίς 4 Νοεμβρίου 1950).

Κατά τήν ἰταλική κυβέρνηση, ἡ περιαφή τοῦ ἐκτελεστηρίου τύπου ἐπί ἀλλοδαπῆς ἀποφάσεως προϋποθέτει ὅτι ἡ ἀπόφαση αὐτή ἐξεδόθη στό πλαίσιο κανονικῆς διαδικασίας. Ὅταν ὅμως παρεβιάσθησαν τά δικαιώματα τῆς ὑπερασπίσεως, δέν εἶναι δυνατόν νά γίνεται λόγος περί ἐρήμην ἐκδοθείσης ἀποφάσεως. Ἡ διαδικασία δέν εἶναι κανονική καί συνεπάγεται τήν ἀκυρότητα, καί μάλιστα τό ἀνυπόστατο τῆς ἀποφάσεως.

Ἡ ἀνωτέρω διαπίστωση ἐπιβεβαιώνει τήν ἁρμοδιότητα τοῦ δικαστοῦ τοῦ κράτους τῆς ἐκτελέσεως νά ἐξετάσει ἄν ἡ διαδικασία ἦταν κανονική καί κατά συνέπεια τό κύρος τῆς ἀλλοδαπῆς ἀποφάσεως.

Στό ὑποβληθέν ἐρώτημα, ἑπομένως, προσήκει καταφατική ἀπάντηση.

Ἡ *Ἐπιτροπή* ὑποστηρίζει ὅτι ὁάσει τοῦ ἄρθρου 27, περίπτωση 2, τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν, ἐναπόκειται στόν δικαστή τοῦ κράτους τῆς ἐκτελέσεως νά ἐξετάσει ἄν ἡ κοινοποίηση τοῦ εἰσαγωγικοῦ τῆς δίκης ἐγγράφου ἔγινε κανονικῶς καί ἐγκαίρως.

Ἀπό τήν ἔκθεση Jenard (παρατήρηση ἐπί τοῦ ἄρθρου 27 τῆς συμβάσεως) καί ἀπό τήν σκέψη 15 τῆς ἀποφάσεως τῆς 16ης Ἰουνίου 1981 (ὑπόθεση 166/80, Klomps κατά Michel) συνάγεται ὅτι γιά νά ἐξακριβώσει ἄν ἡ κοινοποίηση ἦταν κανονική, ὁ δικαστής τοῦ κράτους τῆς ἐκτελέσεως πρέπει νά κρίνει ὁάσει τοῦ ἐσωτερικοῦ δικαίου τοῦ κράτους προελεύσεως καί δέν δεσμεύεται ἀπό τίς διαπιστώσεις πού ἔγιναν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου ἀπό τόν δικαστή τοῦ κράτους προελεύσεως.

Ἡ Ἐπιτροπή τονίζει ὅτι ἡ κοινοποίηση δικογράφων στήν ἀλλοδαπή διέπεται ἀπό ρυθμίσεις πού εἶναι διαφορετικές στά διάφορα κράτη, πού ἔχουν ὑπογράψει τήν σύμβαση. Ὅπως διευκρινίζει ἡ ἔκθεση Jenard (παρατήρηση ἐπί τοῦ ἄρθρου 20) τό γερμανικό σύστημα κοινοποιήσεως προϋποθέτει τήν συνεργασία τῶν δημοσίων ἀρχῶν τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ παραλήπτου τοῦ δικογράφου, οἱ ὁποῖες εἶναι ἁρμόδιες νά τοῦ ἐγχειρίσουν τό ἀντίγραφο τοῦ δικογράφου. Τό γερμανικό δικαστήριο δέν δύναται, κατ' ἀρχήν, νά καταδικάσει τόν ἐναγόμενο ἐρήμην, ἄν δέν προσκομισθεῖ ἀπόδειξη διά δημοσίου ἐγγράφου ὅτι τό δικόγραφο παρελήφθη ἰδιοχείρως ἀπό τόν παραλήπτη. Σέ ἄλλες χῶρες, καί κυρίως στίς Κάτω Χῶρες, δικόγραφο πού ἀπευθύνεται σέ πρόσωπο πού κατοικεῖ στήν ἀλλοδαπή, θεωρεῖται ὅτι ἐκοινοποιήθη κατά τό χρονικό σημεῖο πού ὁ δικαστικός ἐπιμελητής τό διεβίβασε στήν εἰσαγγελική ἀρχή τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου ἤ τό ἀπέστειλε στόν ὑπουργό ἐξωτερικῶν.

Βάσει τῶν ἀνωτέρω καί τῆς διατυπώσεως τῶν ἄρθρων 20 καί 27, περίπτωση 2, τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν, τά ὁποῖα δέν ἐπιβάλλουν, κατά κανέναν τρόπο, νά ἔλαβε πράγματι γνώση ὁ ἐναγόμενος τοῦ πρός ἐπίδοση ἤ κοινοποίηση δικογράφου, φαίνεται ὅτι τά ἐπιληφθέντα γερμανικά δικαστήρια ὀφείλουν νά περιορισθοῦν στήν ἐξέταση, ἄν, στήν συγκεκριμένη περίπτωση, ἐτηρήθησαν οἱ τυπικές προϋποθέσεις πού προβλέπει τό ὁλλανδικό δίκαιο γιά τήν κοινοποίηση μέσω διαβιβάσεως στήν εἰσαγγελική ἀρχή.

Ἡ Ἐπιτροπή ὑπογραμμίζει, ἐν τούτοις, ὅτι ἡ ρύθμιση πού ἰσχύει στίς Κάτω Χῶρες, ὁάσει τῆς ὁποίας ἡ κοινοποίηση πρός ἀλλοδαπό ἐναγόμενο εἶναι δυνατόν νά γίνει ἐντός τῆς ἐπικρατείας τοῦ κράτους τοῦ δικάζοντος δικαστοῦ, ἔχει ὡς συνέπεια ὅτι εἶναι δυνατόν νά ἐκδοθεῖ ἐρήμην ἀπόφαση κατά τοῦ ἐναγομένου, χωρίς αὐτός νά λάβει γνώση τῆς ἀγωγῆς πού ἠσκήθη κατ' αὐτοῦ.

Κατά τήν Ἐπιτροπή, τά κράτη πού ὑπέγραψαν τήν σύμβαση τῶν Βρυξελλῶν ἐγνώριζαν, θεσπίζοντας τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 20, παράγραφοι 2 καί 3 καί τοῦ ἄρθρου 27, περίπτωση 2, ὅτι στό πλαίσιο ἑνός τέτοιου συστήματος κοινοποιήσεως, ἔπρεπε νά δύναται ὁ ἐναγόμενος νά τυγχάνει συμπληρωματικῶν προστατευτικῶν μέτρων. Γιά τόν σκοπό αὐτόν ὁ ἔλεγχος, ἄν ἡ κοινοποίηση τοῦ εἰσαγωγικοῦ τῆς δίκης ἐγγράφου ἦταν κανονική καί ἄν περιῆλθε

ἐγκαίρως στόν ἐναγόμενο, ἀνετέθη ταυτοχρόνως στόν δικαστή τοῦ κράτους προελεύσεως καί στόν δικαστή τοῦ κράτους τῆς ἐκτελέσεως.

Ἡ ἑρμηνεία αὐτή φαίνεται ὅτι ἔχει ἐπιβεβαιωθεῖ ἀπό τό Δικαστήριο, τό ὁποῖο μέ τήν ἀπόφαση τῆς 16ης Ἰουνίου 1981 (ὑπόθεση 166/80, Klomps κατά Michel) ἔκρινε «ὅτι κατά κανόνα, ὁ δικαστής τοῦ κράτους τῆς ἐκτελέσεως δύναται νά περιορισθεῖ στήν ἐξέταση τοῦ ζητήματος ἄν ἡ προθεσμία πού ἀρχίζει ἀπό τό χρονικό σημεῖο πού ἔγινε νομοτύπως ἡ ἐπίδοση ἤ κοινοποίηση, παρέχει στόν καθ' οὗ τήν δυνατότητα νά ἀμυνθεῖ. Πάντως, στόν ἐν λόγω δικαστή ἐναπόκειται καί ἡ ἐκτίμηση τοῦ ἄν στήν συγκεκριμένη περίπτωση συντρέχουν ἐξαιρετικές περιστάσεις, ὥστε ἡ ἐπίδοση ἤ ἡ κοινοποίηση, ἄν καί νομότυπες δέν ἦρκεσαν ἐν τούτοις γιά νά κινήσουν τήν σχετική προθεσμία».

Κατά τήν Ἐπιτροπή, ἀπό τά ἐκτεθέντα στήν διάταξη περί παραπομπῆς πραγματικά περιστατικά, συνάγεται ὅτι ἡ κοινοποίηση τοῦ εἰσαγωγικοῦ τῆς δίκης ἐγγράφου ἔγινε ὑπό συνθῆκες, ὑπό τίς ὁποῖες δέν παρεσχέθη στήν Pluspunkt ἡ δυνατότης ὑπερασπίσεως. Ἡ διαβίβαση τοῦ εἰσαγωγικοῦ τῆς δίκης ἐγγράφου στήν ὁλλανδική εἰσαγγελική ἀρχή τόν Μάρτιο τοῦ 1979 δέν ἐπέτρεπε, κατά κανέναν τρόπο, στήν ἐναγομένη νά λάβει γνώση τῆς διαδικασίας πού ἐκινήθη κατ' αὐτῆς.

Ἡ Ἐπιτροπή προτείνει, ἡ ἀπάντηση στό ἐρώτημα πού ὑπέβαλε τό Bundesgerichtshof νά εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

«Ὁ δικαστής τοῦ κράτους τῆς ἐκτελέσεως δύναται νά ἀρνηθεῖ τήν ἀναγνώριση καί τήν ἐκτέλεση ἀποφάσεως ὑπό τίς προϋποθέσεις πού προβλέπει τό ἄρθρο 27, περίπτωση 2, τῆς συμβάσεως, ἀκόμη καί ἄν τό δικαστήριο τοῦ κράτους προελεύσεως ἔκρινε, βάσει διατάξεων τοῦ ἄρθρου 20, παράγραφος 3, τῆς συμβάσεως, σέ συνδυασμό πρός τό ἄρθρο 15 τῆς συμβάσεως τῆς Χάγης γιά τήν ἐπίδοση καί τήν κοινοποίηση ὅτι ὁ ἐναγόμενος εἶχε τήν δυνατότητα νά παραλάβει τήν κλήση ἐγκαίρως ὥστε νά δυνηθεῖ νά ἀμυνθεῖ.»

III — Προφορική διαδικασία

Κατά τήν δημοσία συνεδρίαση τῆς 6ης Μαΐου 1982 ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων Dr. W.-D. Krause-Ablass (βοηθός τοῦ Zimmermann), δικηγόρος Düsseldorf, ἀνέπτυξε τίς παρατηρήσεις του.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τήν συνεδρίαση τῆς 17ης Ἰουνίου 1982.

Σκεπτικό

1 Μέ διάταξη τῆς 8ης Ἰουλίου 1981, πού περιῆλθε στό Δικαστήριο στίς 6 Αὐγούστου 1981, τό Bundesgerichtshof ὑπέβαλε, δυνάμει τοῦ πρωτοκόλλου τῆς 3ης Ἰουνίου 1971 γιά τήν ἑρμηνεία ἀπό τό Δικαστήριο τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν, τῆς 27ης Σεπτεμβρίου 1968 γιά τήν διεθνή δικαιοδοσία καί τήν ἐκτέλεση ἀποφάσεων σέ ἀστικές καί ἐμπορικές ὑποθέσεις, προδικαστικό ἐρώτημα ὡς πρός τήν ἑρμηνεία τοῦ ἄρθρου 27, περίπτωση 2, τῆς ἐν λόγω συμβάσεως, σέ συνδυασμό πρός τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 20, παράγραφος 3, τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν καί τοῦ ἄρθρου 15 τῆς συμβάσεως τῆς Χάγης, τῆς 15ης Νοεμβρίου 1965 γιά τήν

έπίδοση καί κοινοποίηση στήν άλλοδαπή δικαστικῶν καί έξωδίκων έγγράφων σέ άστικές ή έμπορικές ύποθέσεις (BGBl. 1977 II, σ. 1453).

2 Τό έρώτημα αὐτό ὑπεβλήθη στό πλαίσιο τῆς διαδικασίας έπί Rechtsbeschwerde (άναιρέσεως) άσκηθείσης άπό τήν έταιρία Pendy Plastic Products BV, έφ' έξῆς Pendy Plastic, μέ ἕδρα τό Helmond τῶν Κάτω Χωρῶν, κατ' άποφάσεως τοῦ Oberlandesgericht τοῦ Düsseldorf, μέ τήν ὁποία άπερρίφθη ή αἴτησή της περί περιαφῆς τοῦ έκτελεστηρίου τύπου έπί άποφάσεως, πού έξεδόθη έρήμην στίς 14 Σεπτεμβρίου 1979 άπό τό όλλανδικό δικαστήριο τοῦ Hertogenbosch καί μέ τήν ὁποία ὑπεχρεοῦτο ή έταιρία Pluspunkt Handelsgesellschaft mbH, έφ' έξῆς Pluspunkt, μέ ἕδρα τό Neuss, στήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας, νά καταβάλει στήν αἰτούσα τήν περιαφή τοῦ έκτελεστηρίου τύπου τό ποσόν τῶν 29 979, 25 φιορινίων πλέον νομίμων τόκων άπό τῆς 6ης Δεκεμβρίου 1978 καί δικαστικῶν έξόδων μέχρι έκδόσεως τῆς άναφερθείσης άποφάσεως, τά ὁποῖα άνήρχοντο σέ 1 042,15 φιορίνια.

3 Άπό τόν φάκελο προκύπτει ὅτι τό δικόγραφο τῆς άγωγῆς έπί τοῦ ὁποίου στηρίζεται ή έρήμην έκδοθεῖσα άπόφαση τοῦ όλλανδικοῦ δικαστηρίου διεβιβάσθη, στίς 26 Μαρτίου 1979 στήν άρμοδία εἰσαγγελική άρχή τῶν Κάτω Χωρῶν πρός κοινοποίηση. Τό δικόγραφο αὐτό, καθώς καί ή κλήση γιά τήν δικάσιμο τῆς 27ης Άπριλίου 1979, ἔπρεπε νά κοινοποιηθοῦν στήν καθ' ἧς στό Neuss, Kaarster Straße 36. Στίς 17 Μαΐου 1979 τό Amtsgericht τοῦ Neuss έχορήγησε βεβαίωση περί τοῦ ὅτι ή κοινοποίηση τῶν έν λόγω δικογράφων δέν ἦταν δυνατή, συμφώνως πρός τό ἄρθρο 6, παράγραφος 2, τῆς συμβάσεως τῆς Χάγης τῆς 15ης Νοεμβρίου 1965, ή ὁποία ἔχει έπικυρωθεῖ άπό τό Βασίλειο τῶν Κάτω Χωρῶν καί άπό τήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας.

4 Κατόπιν τῆς έρημοδικίας τῆς καθ' ἧς Pluspunkt, τό όλλανδικό δικαστήριο τοῦ Hertogenbosch μέ μή ὁριστική άπόφαση τῆς 8ης Ἰουνίου 1979 ἔταξε στήν αἰτούσα Pendy Plastic θέμα άποδείξεως περί τοῦ ὅτι ή καθ' ἧς εἶχε τήν δυνατότητα νά παραλάβει έγκαίρως τήν κλήση ἤ ὅτι, ὅσον άφορᾶ αὐτό τό σημεῖο, εἶχε καταβληθεῖ ή προσήκουσα έπιμέλεια, ὥστε νά δύναται νά άμυνθεῖ.

Κατά τήν δικάσιμο τῆς 20ῆς Ἰουλίου 1979 ή αἰτούσα προσεκόμισε άπόσπασμα τοῦ έμπορικοῦ μητρώου καί βεβαίωση τοῦ Amtsgericht τοῦ Neuss βάσει τῆς ὁποίας, άπό τά στοιχεῖα πού διαθέτει, προκύπτει ὅτι ή διεύθυνση τῆς καθ' ἧς ἦταν στήν Kaarster Straße 36.

5 Ἀφοῦ ἔλαβε ὑπ' ὄψη τά στοιχεῖα αὐτά, τό ὁλλανδικό δικαστήριο τοῦ Hertogenbosch ἐθεώρησε ὅτι ἡ διαβίβαση στήν ὁλλανδική εἰσαγγελική ἀρχή, βάσει τοῦ ἐγγράφου τῆς 26ης Μαρτίου 1979, ἦταν ἐπαρκής καί τήν 14η Σεπτεμβρίου 1979 ἐξέδωσε ἐρήμην ἀπόφαση, ἐπί τῆς ὁποίας ἡ Pendy Plastic ἐζήτησε τήν περιαφή τοῦ ἐκτελεστηρίου τύπου ἐνώπιον τῶν γερμανικῶν δικαστηρίων.

6 Στήν διάταξή του τῆς 8ης Ἰουλίου 1981 τό Bundesgerichtshof ἀναφέρει τήν ἄποψη τοῦ Oberlandesgericht τοῦ Düsseldorf. Κατά τό Oberlandesgericht, ἡ αἰτοῦσα τήν περιαφή τοῦ ἐκτελεστηρίου τύπου ἔλαβε ἀπρόσφορα μέτρα γιά νά πληροφορηθεῖ τήν ἐμπορική διεύθυνση τῆς καθ' ἧς ἡ αἴτηση περιαφῆς τοῦ ἐκτελεστηρίου τύπου καί νά προσκομίσει τίς σχετικές ἀποδείξεις ἐνώπιον τοῦ ὁλλανδικοῦ δικαστηρίου, δεδομένου ὅτι στό ἐμπορικό μητρῶο ἀνεφέρετο μόνον ἡ ἕδρα τῆς ἑταιρίας, ἐν προκειμένῳ τό Neuss, ἡ ὁποία στήν περίπτωση τῆς καθ' ἧς ἡ αἴτηση περιαφῆς τοῦ ἐκτελεστηρίου τύπου δέν εἶχε ἀλλάξει. Παρεβιάσθη συνεπῶς, ἔναντι τῆς καθ' ἧς, ἡ δικονομική ἀρχή τοῦ δικαιώματος τῆς ὑπερασπίσεως. Ἐν συνεχείᾳ, κατά τό Oberlandesgericht, τό γεγονός ὅτι τό ὁλλανδικό δικαστήριο ἐθεώρησε ὅτι ἡ κοινοποίηση ἔγινε κανονικῶς, δέν ἀρκεῖ γιά νά δικαιολογήσει τήν περιαφή τοῦ ἐκτελεστηρίου τύπου δυνάμει τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν.

7 Ὑπ' αὐτές τίς συνθῆκες, τό Bundesgerichtshof ἀπεφάσισε νά ἀναβάλει τήν ἔκδοση ὁριστικῆς ἀποφάσεως καί νά ζητήσει ἀπό τό Δικαστήριο νά ἀπαντήσει στό ἀκόλουθο ἐρώτημα:

«Εἶναι δυνατόν, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 27, περίπτωση 2, τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν, νά ἀπορριφθεῖ ἡ αἴτηση περί ἀναγνωρίσεως ἀποφάσεως στήν περίπτωση κατά τήν ὁποία ὁ ἐναγόμενος ἐρημοδίκησε κατά τήν διαδικασία πού διεξήχθη στό κράτος προελεύσεως [ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως] καί τό εἰσαγωγικό ἔγγραφο αὐτῆς τῆς δίκης δέν τοῦ ἐκοινοποιήθη κανονικῶς καί ἐγκαίρως ὥστε νά δυνηθεῖ νά ἀμυνθεῖ, ἀκόμη καί ὅταν τό δικαστήριο τοῦ κράτους προελεύσεως διεπίστωσε, ὅπως ὁρίζει τό ἄρθρο 20, παράγραφος 3, τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν σέ συνδυασμό πρός τό ἄρθρο 15 τῆς συμβάσεως τῆς Χάγης τῆς 15ης Νοεμβρίου 1965 γιά τήν ἐπίδοση καί κοινοποίηση στήν ἀλλοδαπή δικαστικῶν καί ἐξωδίκων ἐγγράφων σέ ἀστικές ἢ ἐμπορικές ὑποθέσεις, ὅτι ὁ ἐναγόμενος εἶχε τήν δυνατότητα νά παραλάβει ἐγκαίρως τήν κλήση, ὥστε νά δυνηθεῖ νά ἀμυνθεῖ;»

8 Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, θά πρέπει νά σημειωθεῖ ὅτι, σύμφωνα μέ τό ἴδιο τό σκεπτικό τῆς διατάξεως περί παραπομπῆς, ἡ διαφορά, πού γιά τήν ἐπίλυσή της τό Bundesgerichtshof ὑποβάλλει τό προδικαστικό αὐτό ἐρώτημα, στήν πραγματικότητα ἔχει ὡς ἀντικείμενο ὄχι μόνον τήν ἀναγνώριση ἀλλά καί τήν ἐκτέλεση ἀποφάσεως τοῦ ὁλλανδικοῦ δικαστηρίου στήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας. Ὅμως ἡ ἀναγκαία αὐτή διαπίστωση ἔχει πολύ μικρή σημασία γιά τήν ὑπό

κρίση ὑπόθεση. Πράγματι, ἡ ἀναγνώριση καί ἡ ἐκτέλεση δικαστικῶν ἀποφάσεων ρυθμίζονται ἀπό τόν ἴδιο τίτλο III τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν. Τό ἄρθρο 34, τό ὁποῖο πραγματεύεται τήν ἐκτέλεση, ὁρίζει ὅτι ἡ αἴτηση περιαφῆς τοῦ ἐκτελεστηρίου τύπου εἶναι δυνατόν νά ἀπορριφθεῖ μόνο γιά ἕναν ἀπό τούς λόγους πού προβλέπονται στά ἄρθρα 27 καί 28, τά ὁποῖα ἀναφέρονται στήν ἀναγνώριση δικαστικῶν ἀποφάσεων.

9 Τό ἐρώτημα ἐπομένως πού ὑπέβαλε τό Bundesgerichtshof ἀφορᾶ οὐσιαστικῶς τό ζήτημα ἄν, στό πλαίσιο τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν, ὁ δικαστής τοῦ κράτους τῆς ἐκτελέσεως δύναται νά στηριχθεῖ στίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 27, περίπτωση 2, τῆς ἐν λόγω συμβάσεως γιά νά ἀρνηθεῖ νά προβεῖ στήν ἀναγνώριση ἤ τήν περιαφή τοῦ ἐκτελεστηρίου τύπου ἐπί ἀποφάσεως πού ἐξέδωσε δικαστήριο ἄλλου συμβαλλομένου Κράτους μέλους ἤ ἄν, ἀντιθέτως, δεσμεύεται ἀπό τίς διαπιστώσεις τοῦ δικαστοῦ τοῦ κράτους προελεύσεως κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 20, παράγραφος 3, τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν καί τοῦ ἄρθρου 15 τῆς συμβάσεως τῆς Χάγης τῆς 15ης Νοεμβρίου 1965.

10 Δυνάμει τοῦ ἄρθρου 27, περίπτωση 2, τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν, οἱ ἀποφάσεις πού ἐξεδόθησαν ἀπό δικαστήρια ἄλλων συμβαλλομένων κρατῶν «δέν ἀναγνωρίζονται», «ἄν τό εἰσαγωγικό ἔγγραφο τῆς δίκης δέν ἔχει ἐπιδοθεῖ στόν ἐρημοδικήσαντα ἐναγόμενο κανονικῶς καί ἐγκαίρως ὥστε νά δυνηθεῖ νά ἀμυνθεῖ». Τό ἄρθρο 46, παράγραφος 2, τῆς ἰδίας συμβάσεως προβλέπει, ἐξ ἄλλου, ὅτι ὁ διάδικος πού σέ ἕνα Κράτος μέλος ζητεῖ τήν ἀναγνώριση ἤ τήν ἐκτέλεση ἀποφάσεως πού ἐξεδόθη ἐρήμην σέ ἕνα ἄλλο Κράτος μέλος, ὀφείλει νά προσκομίσει τό πρωτότυπο ἤ κυρωμένο ἀντίγραφο τοῦ ἐγγράφου πού νά ἀποδεικνύει ὅτι τό εἰσαγωγικό τῆς δίκης ἔγγραφο ἐπεδόθη ἤ ἐκοινοποιήθη στόν ἐρημοδικήσαντα διάδικο.

11 Τό ἄρθρο 20 τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν στήν παράγραφό του 2 προβλέπει ὅτι, ὅταν πρόσωπο πού ἔχει τήν κατοικία του στό ἔδαφος συμβαλλομένου κράτους ἐνάγεται ἐνώπιον δικαστηρίου ἑνός ἄλλου συμβαλλομένου κράτους καί δέν παρίσταται, ὁ δικαστής ὀφείλει νά ἀναστείλει τήν διαδικασία ἐφ' ὅσον δέν διαπιστώνεται ὅτι ὁ ἐναγόμενος αὐτός ἦταν σέ θέση νά παραλάβει τό εἰσαγωγικό ἔγγραφο τῆς δίκης ἐντός τῆς ἀναγκαίας γιά τήν ἄμυνά του προθεσμίας ἤ ὅτι κατεβλήθη κάθε ἐπιμέλεια γιά τόν σκοπό αὐτό. Δυνάμει τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 20, οἱ ἀνωτέρω διατάξεις ἀντικαθίστανται ἀπό τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου

15 τῆς συμβάσεως τῆς Χάγης τῆς 15ης Νοεμβρίου 1965, ἄν τό εἰσαγωγικό τῆς δίκης ἔγγραφο ἔπρεπε νά διαβιβασθεῖ σύμφωνα μέ τήν σύμβαση τῆς Χάγης.

12 Ὅπως ἐδέχθη τό Bundesgerichtshof αὐτό ἀκριβῶς συνέβη στήν προκειμένη περίπτωση, δεδομένου ὅτι τό Βασίλειο τῶν Κάτων Χωρῶν καί ἡ Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας εἶναι ἐπίσης συμβαλλόμενα μέρη καί στή σύμβαση τῆς Χάγης. Ὅπως καί τό ἄρθρο 20, παράγραφος 2, τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν, τό ἄρθρο 15 τῆς συμβάσεως τῆς Χάγης προβλέπει — μέ πολύ ὅμως περισσότερη πληρότητα καί ἀκρίβεια — ὑπό ποιές προϋποθέσεις ἕνα εἰσαγωγικό τῆς δίκης ἔγγραφο εἶναι δυνατόν νά θεωρηθεῖ ὅτι ἐπεδόθη, ἐκοινοποιήθη ἤ ἐνεχειρίσθη στόν ἐναγόμενο πού κατοικεῖ στήν ἀλλοδαπή, ὁ ὁποῖος δέν παρίσταται.

13 Χωρίς νά ἐναρμονίζουν τά διάφορα συστήματα κοινοποιήσεως καί ἐπιδόσεως διαδικαστικῶν ἐγγράφων στήν ἀλλοδαπή, πού ἰσχύουν στά Κράτη μέλη, οἱ διατάξεις τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν ἔχουν ὡς στόχο νά ἐξασφαλίσουν στόν ἐναγόμενο τήν ἀποτελεσματική προστασία τῶν δικαιωμάτων του. Γιά τόν σκοπό αὐτό ὁ ἔλεγχος τοῦ ἄν ἡ κοινοποίηση τοῦ εἰσαγωγικοῦ τῆς δίκης ἐγγράφου ἔγινε κανονικῶς ἀνετέθη ταυτοχρόνως στόν δικαστή τοῦ κράτους προελεύσεως καί στόν δικαστή τοῦ κράτους τῆς ἐκτελέσεως. Ὁ στόχος τοῦ ἄρθρου 27 τῆς συμβάσεως ἀπαιτεῖ συνεπῶς νά προβεῖ ὁ δικαστής τοῦ κράτους τῆς ἐκτελέσεως στόν ἔλεγχο πού προβλέπει ἡ περίπτωση 2 τῆς διατάξεως αὐτῆς ἀνεξαρτήτως τῆς ἀποφάσεως πού ἐξέδωσε ὁ δικαστής τοῦ κράτους προελεύσεως βάσει τοῦ ἄρθρου 20, παράγραφοι 2 καί 3. Ὁ ἔλεγχος αὐτός ὑπόκειται σέ ἕναν μόνο περιορισμό, πού ἀναφέρεται στό ἄρθρο 34, παράγραφος 3, τῆς συμβάσεως, βάσει τοῦ ὁποίου ἀποκλείεται ἡ ἐπί τῆς οὐσίας ἀναθεώρηση τῆς ἀλλοδαπῆς ἀποφάσεως.

14 Ἡ ἀπάντηση, συνεπῶς, στό ἐρώτημα πού ὑπέβαλε τό Bundesgerichtshof εἶναι ὅτι ὁ δικαστής τοῦ κράτους τῆς ἐκτελέσεως δύναται, ὅταν κρίνει ὅτι πληροῦνται οἱ προϋποθέσεις πού προβλέπει τό ἄρθρο 27, περίπτωση 2, τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν, νά ἀρνηθεῖ τήν ἀναγνώριση καί τήν ἐκτέλεση δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἀκόμη καί ἄν τό δικαστήριο τοῦ κράτους προελεύσεως ἐδέχθη, κατ' ἐφαρμογή τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 20, παράγραφος 3, τῆς ἐν λόγω συμβάσεως, σέ συνδυασμό πρός τό ἄρθρο 15 τῆς συμβάσεως τῆς Χάγης, τῆς 15ης Νοεμβρίου 1965, ὅτι ὁ ἐναγόμενος πού δέν παρέστη εἶχε τήν δυνατότητα νά λάβει γνώση τοῦ εἰσαγωγικοῦ τῆς δίκης ἐγγράφου ἐγκαίρως, ὥστε νά δυνηθεῖ νά ἀμυνθεῖ.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

15 Τά ἔξοδα στά ὁποῖα ὑπεβλήθησαν οἱ κυβερνήσεις τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας τῆς Γερμανίας, τῆς Ἰταλικῆς Δημοκρατίας, τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου καί ἡ Ἐπιτροπή, πού κατέθεσαν παρατηρήσεις στό Δικαστήριο δέν ἀποδίδονται. Δεδομένου ὅτι ἡ παρούσα διαδικασία ἔχει ὡς πρός τούς διαδίκους τῆς κυρίας δίκης τόν χαρακτήρα παρεμπίπτοντος, πού ἀνέκυψε ἐνώπιον τοῦ ἐθνικοῦ δικαστηρίου, σ' αὐτό ἐναπόκειται νά ἀποφανθεῖ ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων.

Διά ταῦτα,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμῆμα)

κρίνοντας ἐπί τοῦ ἐρωτήματος πού τοῦ ὑπέβαλε τό Bundesgerichtshof, μέ διάταξη τῆς 8ης Ἰουλίου 1981, ἀποφαίνεται:

Ὁ δικαστής τοῦ κράτους τῆς ἐκτελέσεως δύναται, ὅταν κρίνει ὅτι πληροῦνται οἱ προϋποθέσεις πού προβλέπει τό ἄρθρο 27, περίπτωση 2, τῆς συμβάσεως τῶν Βρυξελλῶν, νά ἀρνηθεῖ τήν ἀναγνώριση καί τήν ἐκτέλεση δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἀκόμη καί ἄν τό δικαστήριο τοῦ κράτους προελεύσεως ἐδέχθη, κατ' ἐφαρμογή τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 20, παράγραφος 3, τῆς ἐν λόγω συμβάσεως σέ συνδυασμό πρός τό ἄρθρο 15 τῆς συμβάσεως τῆς Χάγης τῆς 15ης Νοεμβρίου 1965, ὅτι ὁ ἐναγόμενος πού δέν παρέστη εἶχε τήν δυνατότητα νά λάβει γνώση τοῦ εἰσαγωγικοῦ τῆς δίκης ἐγγράφου ἐγκαίρως, ὥστε νά δυνηθεῖ νά ἀμυνθεῖ.

Due Χλωρός Grévisse

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβούργο στίς 15 Ἰουλίου 1982.

Κατ' ἐντολήν
τοῦ γραμματέως

H. A. Rühl

Κύριος ὑπάλληλος διοικήσεως

Ὁ πρόεδρος τοῦ δευτέρου τμήματος

O. Due